

Chloé Esposito

OPAKA

S engleskoga prevela Mirela Prokeš

Od iste autorice:

Luda

STILUS

SADRŽAJ

UPOZORENJE	XI
PRVI DAN: Izdajica	5
DRUGI DAN: Lopov	27
TREĆI DAN: Štene	77
ČETVRTI DAN: Časna	123
PETI DAN: Kurva	151
ŠESTI DAN: Drot	195
SEDMI DAN: Onaj pravi	255
EPILOG	283
ZAHVALE	286

Upozorenje

Postoji nešto što biste trebali znati prije nego što krenemo dalje: prošli tjedan bio je totalno lud. Zapravo, najblaže rečeno lud. Iskusiła sam najbolji seks u životu. Otkrila sam prirodno urođenu sklonost oružju. I sada svi misle da sam ja moja jednojajčana blizanka (zato što je ona umrla, a ja sam ukrala njezin život). Nekoliko je ljudi riknulo.

Ne bih rekla da je tjedan bio posve *netipičan* za mene; nije da sam jebena svetica. Ali sve do prošlog tjedna nisam bila ubojica. Bila sam baš poput vas. O. K., bilo je tu i tamo sitnog kriminala: krađe u trgovini, paleža, pronevjere. Ali manje-više radila sam isto što i vi: gutala sranja i *lokala cugu*. Radila sam na prodaji malih oglasa. Živjela u Archwayu. Nikoga nisam ubila (iako mi je to više puta palo na pamet). Nisam se petljala s mafijom. Interpol mi nije visio za vratom. Ali štošta se može promijeniti u samo nekoliko dana i čini se da sam ovo sada nova ja.

Još mi se vrti u glavi od svega toga. Ne znam odakle početi. Valjda bih trebala krenuti od samog početka, ali jedino o čemu mogu razmišljati zapravo je sam kraj i to kako mi je Nino slomio srce.

A sve je započelo prošli tjedan i to nesretnim slučajem.

Nisam ja bila kriva. Mislim, ne *zapravo*, stoga mi učinite uslugu i ne sudite prebrzo.

Moja blizanka razlog je zašto sam se našla na Siciliji. Beth je *očajnički* htjela da dodem. Platila mi je i let i sve. Namamila me besplatnim šampanjcem i obećanjima da ću konačno vidjeti malo sunca. Inače nema šanse da bih otišla. Znam ja bolje od ikoga da se druženje s mojom kućkom od sestre u najboljem slučaju može usporediti s polaganim mučenjem vodom. Ali baš su me otpustili jer sam na poslu gledala porniće, a kretenčine od cimera izbacili su me iz stana. Izbor je pao ili na Siciliju ili na kartonsku kutiju. Pa sam joj glupo odlučila vjerovati i otperjala za Italiju.

Loš plan.

Kada sam stigla u Bethinu vilu u Taormini, gajba joj je izgledala veličanstveno. A kada to kažem, mislim na pravi pornič *Conde Nast Travellera*. Vrtovi uređeni u stilu šesnaestog stoljeća, mramorne statue, fontane, cvijeće. I bazen... ne možete to čak ni zamisliti. Naravno da sam bila ljubomorna. Vi ne biste bili?

A bio je tu i Bethin sinčić, Ernesto. Klinac kojeg je dobila s Ambrogiom. Da ste ga samo mogli vidjeti. Izgledao je točno kao ja. Mogao je baš i biti moj. Trebao je biti moj. “Ma-ma”, rekao mi je. “Ma-ma-ma.”

Sve to bilo je više nego što sam mogla podnijeti.

Oči su mi čudovišno pozelenjele.

A potom mi je Beth rekla zašto me je pozvala u posjet. Ne samo zato što sam joj *nedostajala*. Ha. Moš' mislit. Zatražila me da zamijenim s njom mjesto da može otići negdje na jedan dan. Nije htjela da to Ambrogio primijeti. Znala sam da mi tu nešto smrdi. Nikada nisam trebala pristati, ali podmitila me zlatnim Pradinim sandalama i što bi jedna cura trebala reći na to? Čekala sam i čekala, od glave do pete sredena kao Beth, skoro do ponoći. A kada se konačno pojavila, užasno smo se posvađale.

Stajale smo uz rub bazena i nekako – ni sama ne znam kako – Beth se poskliznula.

Raspalila je glavom o pločice i nestala pod vodom.

Vidjela sam mjehuriće zraka,

a zatim,

ništa.

Znam.

Znam što u ovom trenutku mislite.

Da sam trebala skočiti u vodu i spasiti je.

Ali ne znate vi koliko sam ja prepatila.

Pa sam je pustila da umre i ukrala njezin život.

Ukrala sam njezinu odjeću. Ukrala sam njezina sina. Ukrala sam njezina jebenog muža. Njezine milijune i njezinu vilu. Ionako je trebala biti moja. Ambrogio ništa nije primijetio (barem ne isprva).

Bilo je to bolje nego osvojiti dobitak na lutriji.

Svi su se moji najluđi snovi odjednom ostvarili.

Ispostavilo se da je Ambrogio bio član mafije i da je imao zanimljive prijatelje. Njegovi partneri, Nino i Domenico, plaćeni su ubojice koji rade za Cosa Nostru. Pomogli su nam da se riješimo tijela moje sestre bacivši ga u rupu u obližnjoj šumi.

Sve se činilo tip-top.

Svi su mislili da sam ja bila to truplo.

Ali moja blizanka htjela je zamijeniti mjesto sa mnom zato da pobjegne mafiji. Nije željela da njezin dragocjeni sinčić završi s metkom u čelu. Htjela je ostaviti Ambrogia i zbrisati sa svojim ljubavnikom Salvatoreom. Ta dva golupčića isplanirala su koknuti me i zauvijek napustiti otok. Beth je mislila da je njezino truplo (*moje* mrtvo truplo) jedini način da ne krenu za njom. Koja. Kujetina. Koja jebena zmija. Ali u zadnji trenutak Salvatore je odbio pomoći joj da me ubije.

Alvie: jedan. Beth: nula.

Eto ti ga na, Beth.

A onda sam spavala s Ambrogiom i, dragi čitatelji, *morala sam odglumiti orgazam*. Bilo je to kao da gurneš grančicu u Eurotunel. *Mikrokurac* je velikodušan naziv. Oh, sve te silne godine uludo potrošene na fantaziranje o sestrinu tipu...

Smjesta je shvatio da sam to ja.

Krenuo je za mnom u noć. Potrčala sam da spasim goli život. Misllila sam da će me ubiti pa sam ja to učinila prva. Smrskala sam mu glavu kamenom.

Nakon što je Ambrogio umro, otrčala sam do Salvatoreove vile. Rekla sam mu da sam to učinila u samoobrani, što je i bila istina na neki način. Salvo mi je, misleći da sam Beth, pomogao riješiti se Ambrogiova tijela. Bacili smo ga s ruba litice. Učinili da izgleda kao samoubojstvo.

A onda sam spavala sa Salvatoreom. Hej, stotinu kilograma iskle-sanih mišića? Nisam si mogla pomoći. Ali primijetio je da nemam ožiljak od carskog reza na trbuhu kao Beth.

Opet su me provalili.

Nisam mu mogla vjerovati da će čuvati moju tajnu. Previše toga bilo je na kocki. Pa sam se obratila Ambrogiovu partneru Nini i rekla mu da je Salvo ubio njegova šefa. Nino je bio seksi. Nino je bio odan. Rekao je da mu je Ambrogio bio poput brata.

I tako je upalilo.

Nino je ubio Salvatorea, a onda sam spavala i s Ninom.

I sad ću biti potpuno iskrena.

Bio je najbolji muški pripadnik ljudske vrste s kojim sam ikada spavala (a bilo ih je). Počela sam sanjariti da ću uz njega i ja postati plaćeni ubojica. Njegova partnerica. Njegova mladenka.

Mislila sam da sam pronašla *onog pravog*.

Smislili smo plan prema kojem smo se trebali udružiti i zaraditi bogatstvo. Odlučili smo drpiti Caravaggia, neko neprocjenjivo umjetničko djelo koje je imao Ambrogio. Naš kupac bio je lukavi svećenik koji je radio za sicilijansku mafiju. Ali gad je počeo tvrditi da je slika lažnjak. Nije nam mislio platiti.

Pa je i on nadrapao.

Pobjegli smo u London u Ambrogiovu Lamborghiniju s dva milijuna eura u torbi.

Nimalo mi nije drago reći vam da je i Nino bio pogreška.

Kada smo stigli u hotel Ritz, ukrao je automobil. Ukrao je i jebenu torbu.

Znam da Ninu možda nikada više neću vidjeti. Ali ako mi padne šaka, vjerujte mi, nastat će pakao na zemlji.

Jučer

Nedjelja, 30. kolovoza 2015.

Toskana, Italija

Promatram cestu kroz ružičasto staklo vjetrobrana. Asfalt svjetluca poput fatamorgane – rastopljena rijeka živog srebra. Osjećam kao da jedrimo, kao da nismo na kotačima. Nebo je prostrano i nemoguće plavo; plavo poput očiju Damiana Lewisa, plavetno poput dresova talijanskog ragbi tima. Nikada nisam vidjela ovako plavo nebo, osim možda u filmovima. Meki brežuljci, maslinici, zapanjujući toskanski krajolik – sve to blještavilo – poput svježih je poteza uljanom bojom, istisnutom ravno iz tube.

Vruće kožno sjedalo lijepi mi se za kožu. Ove sićušne Balenciagine hlačice jedva pokrivaju usne moje vagine. Kapljica znoja klizne mi niz prsa pa se vijugavo spusti među moje grudi. Nagnem bocu i otpijem gutljaj toplog prošeka. Vjerojatno je barem 40 stupnjeva.

“Hoćeš li guc?” pitam pa dodam Nini bocu.

Odmahne glavom: “*Niente.*”

Čvrsto stisnem upravljač i zagledam se u svoje izgrebane nokte. Potrebna mi je manikura. Svjetloružičasti lak gotovo se potpuno izgulio, a suha krv ispod vrhova noktiju poprimila je ružnu prljavocrvenu nijansu. Bezobrazno veliki dijamantni prsten moje sestre svjetluca u veličini omanje ručne bombe.

Na radiju puštaju Tay Tay, “*Out of the Woods.*” *Obožavam* tu pjesmu. Pojačam ton pa krenem pjevati. Melodija basa podsjeća me na seks. Provjerim svoj odraz u retrovizoru. Izgledam dobro s Bethinim Guccijevim sunčanim naočalama. Pristaje mi njezina odjeća. Pristaje mi ovaj život.

Nino mi doda pljugu pa izdahnem oblak dima.

Sada se krećemo tako brzo da više ne jedrimo već letimo, jurimo više od 180 na sat. Gledam kako igla na brzinomjeru treperi, brže, brže. E, OVO JE JEBENI ŽIVOT.

Raspalim po trubi iz čistog gušta.

“Betta, začepi jebote.”

Betta, Betta, uvijek ta jebena Betta.

Postaje mi zlo od toga da glumim svoju sestru, ali Nino misli da sam žena njegova pokojnog šefa. Ako mu kažem da sam ona *druga* blizanka, riskiram sve. Riskiram vlastiti život. Mogao bi početi postavljati neugodna pitanja, poput onoga jesam li imala svoje prste u Ambrogiovu umorstvu. Bolje će biti da ostanem Betta. Da nastavimo s ovom igrom.

O kakvu zamršenu mrežu stvaramo kad prvi put učimo kako da varamo.

Ja sam personifikacija crne udovice.

Napuštamo Toskanu i krećemo na sjever. Prema jezerima i švicarskoj granici. Kroz Provansu, Burgundiju, Pikardiju i napokon do Londona. Što dalje od Taormine. Što dalje od moje sestre. Što dalje od masnih drotova i mrtvih mafijaša. Što dalje od krivnje. Straha. Besanih noći. Svih. Tih. Tijela. Protegnem ruke iznad glave, uživajući u slasnom opuštanju ramena i vrata, slatkim drogama što kolaju mojim žilama, tom super *feelingu* od kojeg mi u glavi svijetli kao u žarulji. Zaostalom okusu koke koja mi kaplje niz nos u grlo. Nasmiješim se Nini, polizem otupjele usne. Još uvijek ga mogu okusiti od našeg zadnjeg poljupca: njegov slani jezik, crveni Marlboro. Mogu namirisati njegov losion poslije brijanja i njegov seksi znoj. Mogu namirisati novac što je na sigurnom u staroj kožnoj torbi onog svećenika. Osjetim navalu uzbuđenja pri samoj pomisli – to me učinilo tako vlažnom...

“Imaš li ti uopće pojma koliko smo *teški*?”

“Dva milijuna eura” kaže Nino. Uzme iznošenu smeđu Guccijevu torbu i zagladi rukama ispucalu kožu. “*Allora?* Koliko će nam to potrajati?”

“Možemo zaraditi još”, odgovorim. “Nino, dušo, ti i ja smo *besmrtni*. Zajedno smo odličan tim. Ne misliš li tako? Ostavljamo drotove i mafioze iza nas, budućnost je pred nama, odvažna, svijetla budućnost. Alvie i Nino zauvijek skupa, ševe se i rokaju, ševe se i kokaju.

“Hej”, kažem, “hoćeš li da stanemo? Nekako sam raspoložena za malo usputne zabave.”

On kimne.

Skrenem na seoski puteljak i ugasm motor. Nino izide i otvori mi vrata. Ponudi mi ruku. Zaobidemo automobil do prednjeg dijela, a zatim mi skine odjeću.

Pljesnem obrazom o vruć metal, opržim se na haubi motora. Hlačice su mi pale oko gležnjeva. Ninine su ruke na mojim sisama. Bože, kako volim svojeg opakog dečka. Znam da je prošlo samo *tjedan dana*, ali imam osjećaj kao da ga poznajem *oduvijek*. Protegnem ruke iznad glave i zagrebem sjajni grimizni premaz. Tijelo mu je teško i pritišće moja gola, znojna leđa. Osjećam kako mu srce udara u prsima, njegova bradica bocka me po vratu. Njegova koža prži, cvrči. Mogu okusiti sol i seks.

Zabija mi ga, zabija, zabija.

“Nino, Nino, Nino”, govorim.

Želim da mi kaže “Alvie”.

Svršimo zajedno. Doživim trans. Na djelić sekunde nismo ovdje – u drugom smo svemiru. Ne znam više tko sam; Nino i ja smo jedno. Francuzi to zovu *la petite mort*, *mala smrt* ili tako nekako. Kao da je jedan dio mene umro iznutra. Ali nikada se nisam osjećala ovako živom. Pa koji kurac onda oni znaju?

A zatim sletimo natrag na Zemlju. Natrag u stvarnost. Ali znate što? To je prilično *cool*. U ovom trenutku guštam biti ja. Nino ga izvuče pa se nesigurno uspravim, omamljena, osjećajući vrtoglavicu. Čujem kako mu čizme melju šljunak. Čujem kako uzdiše “Betta”. Posegnem za hlačicama i ponovno ih navučem preko ljepljivih nogu. Naslonim se na Lambića i gledam ga kako pali pljugu.

“Gdje si bila cijeli moj život?” pita me.

“Čekala sam *tebe*”, odgovorim.

Njegovi prsti okrznu moju donju usnu.

Zagledam se u njegove oči.

Sve ovo... sve ovo čini se poput sna. Osjećam se sigurno. Osjećam se željeno prvi put u životu. Biti sada i ovdje s njim... Nikada se nisam ovako osjećala. Gotovo se čini previše dobrim da bi bilo istinito.

PRVI DAN:

Izdajica

Prvo poglavlje

Danas

Ponedjeljak, 31. kolovoza, 2015.
Hotel Ritz, četvrt St. James, London

Točno mogu čuti Beth u ovom trenutku:
“Alvie? Zašto povrćaš u umivaonik?”

Zato što serem u školjku.

“Što, u isto vrijeme?”

Da, u isto vrijeme. To se zove trovanje alkoholom. Ludo je i nezaboravno. Trebala bi probati jednom. Kujo.

Podignem otežale kapke, samo malo. Zasljepi me blještava bjelina u nijansi Sanitara: porculanska školjka. Ponovno ih zatvorim; ovo je bilo bolno. Naslonim obraz na hladni tvrdi rub i nastavim jahati na valovima mučnine poput surferskog šampiona s Havaja što jaše na krijesti vala, klizi njegovim lukom i potom pada u pjenušavu vodu. O ne, evo ga, *stiže*. Ispovraćam ponovno i ponovno i ponovno ono što je ostalo od mojih sve manjih zaliha želučane kiseline.

“OSVETIT ĆU TI SE ZA OVO, NINO. ZA SVE SI TI KRIV.”

Džin, vino, votka-martini, mrkve (čudno, ne sjećam se da sam jela mrkve?). Odjek mojih udisaja odzvanja unutrašnjošću školjke. Glava mi pulsira i vrti mi se.

Nikada piti.

Nikada više. Ovaj put

sam ozbiljna. Aha.

Prvi haiku dana...

Genijalno, Alvie, još imaš žicu. Koga briga ako nitko ne voli moje pjesme? Ni Keatsa nisu cijenili za života. Beth je uvijek govorila da uludo trošim vrijeme, ali ja to ne radim za kritičare.

Nakon nekog vremena sletim ravno na facu na pod. Kupaonske pločice podignu se kako bi me dočekale i opalile – TRAS – po sljepoočnici.

Jesam li ja to upravo pala s WC školjke?

Usta mi se napune krvlju zbog porezotine na usnici. Osjećam se kao smrt na dopustu, ali barem nisam *doista* umrla – žderući, na primjer, hamburgere na šekretu kao Elvis Presley. Tijelo mi drhti na crno-bijelim pločicama. Uh, što je to? Oh, to sam ja. Miris znojnih pazuha pomiješan s Domestosom ili izbjeljivačem s mirisom ocean-skog povjetarca. Gola sam, uz izuzetak Bethine dijamantne ogrlice. Krenem puzati, gaća ni na vidiku, poput pješadijskog vojnika, do toplog i mekog kupaonskog tepiha; mog pustog otoka u ovom neprijateljskom moru. Nalazim se u otmjenoj kupaonici uz spavaću sobu koja je sva u mramoru i staklu. Sve je uglancano. Sve je novo. Tu su i jacuzzi i tuš s ravnim podom, dovoljno prostran za dvoje. Legnem na leđa i zabuljim se u njega. Voljela bih stati pod tuš, ali nisam sigurna bi li mi to uspjelo...

Začuje se šištanje kada mali bijeli osvježivač zraka spojen na utičnicu poprska sobu umjetnim mirisom magnolije. Pogled mi zapne na velikom ekranu TV-a postavljenog na zidu. Zgrabim daljinski upravljač i uključim ga. Imam nejasan poriv da bih trebala provjeriti što je na vijestima, nekakav neobičan osjećaj u dnu želuca koji nije povezan s alkoholom; nazovimo ga jednostavno predosjećajem...

Moja nimalo laskava slika s Bethina vjenčanja.

Pojačam ton do maksimuma.

“Tijelo žene za koju se vjeruje da je britanska državljanka, dvadeset-petogodišnja Alvina Knightly, otkriveno je jutros u šumi u blizini Taormine na Siciliji. Naš talijanski dopisnik Romeo D’Alba izvještava.”

Sranje, sranje, joj

Sranje, sranje, joj, joj, joj

BIT ĆE SRANJA, joj.

Tehnički ovo se još uvijek računa kao haiku. Ne može se mjeriti sa Shakespeareom, ali danas imam gadan mamurluk. Ne možete očekivati moje najbolje stihove u trenutku poput ovoga.

Cigarete su mi pokraj umivaonika; pripalim jednu pa stanem sisati Marlboro. Nisam mislila da će pronaći njezino tijelo, barem ne tako brzo. Jesam li već u govnama?

Ali ne znaju tko je ona.

Proćelavi čovjek u bež odijelu stoji među hrastovim i kestenovim stablima, držeći mikrofon tik ispod mlohavog podbratka. (Kako je, dovraga, *on* dospio na TV? Izgleda kao vafl ljudske veličine.) Pokazuje čistinu iza sebe u šumi, zamahnuvši bijelom mlohavom rukom. Rupa u zemlji označena policijskom vrpcom, gomila zemlje i tona cigli, hrpice šljunka, smrskani beton: grob moje blizanke.

“Zemljište nije imalo građevinsku dozvolu. Nedovršeni objekt bio je loše sagrađen, skriven duboko u šumovitom predjelu Sicilije. Ali neobičan miris jutros je privukao pozornost njemačkog ovčara Antonije Ricci. Gospođo Ricci, molim vas, recite nam što se dogodilo kada ste izveli svojeg psa Lupo u šetnju.”

Kamera se udalji i otkrije ženu koja stoji pokraj Romea. Antonia je niska, odjevena u parku, a njezina zlatna kosa čupava je aureola. Lice joj je duguljasto s kukastim nosom. Zapravo, izgleda pomalo poput svojeg psa. Lupo stoji, dahćući, između njezinih nogu. Objesio je svoj veliki ružičasti jezik, mlitav i vlažan, naćulio uši, napete i šiljaste. Romeo tutne mikrofon Antoniji pod nos. Žena izgleda jebeno prestravljeno.

“Lupo... on šnjofao... on lajao na zgradu. On tako uznemiren. Ja pokušala odvući... odvući ga odavle, ali on ni makac. On jako dobar pas.”

Lupo zalaje.

“Ššš. Lupo.”

Ona mu podvali pseću poslasticu.

“On kopao i kopao. Htio uvatit nešto ispod zgrade. Ja, ja mislila da je to ono, znate, onaj... *ciju-ciju*?”

“Miš?”

“Miš. Ali ja u strahu. Kuća, izgledala *strano*... strašno... a onda ugledala dugu plavu kosu ovdje. Ovdje. Baš tu.” Uperi prstom u tlo. “Ja čula priče. Ja znala. Ja znala Cosa Nostra... Pa ja pozvala policiju.”

Romeo kimne, preuzme kontrolu nad mikrofonom te iskosa pogleda psa koji je u tom trenutku počeo njuškati njegovo međunožje.

“Ne. *Basta*” reče Antonija, snažno povlačeći njegov povodac.

“*Mi dispiace.*”

“Policija je stigla jutros u sedam i trideset. Poprište zločina ocijenili su tipičnim za zloglasnu sicilijansku mafiju Cosa Nostru. Nije ih iznenadilo kada su pronašli mrtvo tijelo skriveno u betonskim temeljima kuće.”

Kamera prebaci kadar na sicilijanski šumoviti krajolik. Pas podigne stražnju nogu i popiša se na šljunak.

“LUPO. NE!”

“Otkriće tijela Alvine Knightly i sumnje u njezino umorstvo dovode u pitanje navodno samoubojstvo njezina šurjaka, dvadesetdevetogodišnjeg Ambrogia Carusa koji je umro prije samo tri dana. Policija još uvijek istražuje dokaze prema kojima je i Ambrogio Caruso zapravo bio ubijen. Uživo iz Taormine za vas izvještava Romeo D’Alba, BBC News.”

No sjajno.

Dohvatim daljinski i ugasim TV.

Imaju i moje *i* Ambrogiovo tijelo. Sada je samo pitanje vremena. Krenut će za Beth. Nadajmo se zbog radi ispitivanja, da vide može li ona rasvijetliti cijeli slučaj. Ali Bethina *blizanka* i njezin *suprug* skončali su svoje živote. Hoće li im ona biti glavna osumnjičena? Što ako pomisle da je Beth ta koju traže?

Beth. O Bože, pa to sam *ja*.

Osim ako... Mogu li ponovno biti Alvie? Čak i ako sam službeno otegnula papke? UH. Koja je ovo *zbrka*.

Teturavo se podignem s kupaonskog tepiha. Voda u kotliću zahuji poput tsunamija. Nagnem se nad umivaonik, odvrnem hladnu vodu i pljusnem malo vode po licu. Bacim pogled u zrcalo. Loša ideja. Izgledam kao da sam upravo ispuzala iz groba, poput Ume Thurman u *Kill Bill 2*. Imam krvi na usnama i razmrljanu maskaru, mokra kosa raščupana mi je, mlitava i bez sjaja. Koža mi je poprimila sivu nijansu. Ja sam Morticia Adams ili možda pripadnik nekih zombija. Što me podsjeća na stanje u kojem sam bila prije tjedan dana, tamo u Archwayu.

Sjajno.

Jebeno fantastično.

Prošla sam puni krug i ponovno se našla na nuli. Bez novca. Bez posla. Bez doma. Bez dečka. Čemu sav onaj trud na Siciliji? Toliko vremena i truda uloženo *uzalud*. Sedam dana prokletog rintanja. Zašto sam uopće i otišla u Taorminu? Sve što sam htjela bio je ljetni odmor. Malo sunca da poradim na svojem tenu. Beth me gotovo preklinjala da sjednem na taj avion, a nisam imala baš nekog izbora. Srozala sam se do samog jebenog dna. London mi više ništa nije mogao ponuditi osim lavine dugova, opsesivnog kupovanja srećke strugalice i opasnosti od herpesa i spolno prenosivih bolesti. Živjela sam u zaraženoj septičkoj jami, prirodnom rasadniku šuge, dok se moja savršena blizanka udala za *mojeg tipa* i preselila u Burj Al Arab.

Ne, zapravo, znate što? Ovo je nula *minus jedan*. Napravila sam jedan korak naprijed pa dva unatrag. Sada “Alvie Knightly” broji crve u zemlji, a talijanska policija visi mi nad vratom. Što da radim? Da sagledam stvari s vedrije strane? Činjenicu da jebeno više ne postojim? Moram pronaći Ninu, vratiti svoju lovu i nestati... u Monako. Ali kako ću ga, dovraga, pronaći, ako sam bez prebijene pare u džepu?

Mislila sam da mi je život već ionako totalni promašaj, ali sada je, čini se, nekako postalo još gore.

Zagledam se u svoje krvlju oblivene oči i uzdahnem. Hajde, Alvie. Razmisli. Što bi Beyoncé učinila? Nino je ondje negdje, slobodan kao ptica. Ima Lambića i torbu s parama. Ali ja sam Gloria Gaynor: ja sam ta koja preživljava. Natjerat ću ga da plati za ovo. Osveta će biti moja, baš kao da sam utjelovljenje Hamleta. (Ali ženskog – možda Hamlette? Ne, to zvuči kao omlet.) Pronaći ću ga i ubit ću ga. Samo me gledajte. Da barem nije u takvoj formi...

Hodam na prstima salonom jer doslovno hodam po staklu. Minijaturne bočice prekrivaju cijeli tepih: Smirnoff, Glenfiddich, Jack Daniel's, Pimm's. Napola prazne, bez čepova, otužne. Strusim 50 ml džina Bombay Sapphire, jedinog preživjelog u poharanom hladnjaku. Posisala sam ostatak minibara prije nego što sam se onesvijestila kasno sinoć. Klin se klinom izbija, tako ljudi kažu. Džin mi pali utrobu kao razrjeđivač boje.

Na pladnju pokraj šalica i tanjurića za čaj koče se čokoladni keksi u znak dobrodošlice. Čajnik od srebrnog kroma. Vrećice čaja Twinings.

Ubacim keks u usta i stanem žvakati. Osjećam kako ublažava gorak okus izdaje, zaslađuje gnjusni vonj prevare. *Et tu, Brute?* Kao da mi je zabio moj vlastiti prokleti nož u leđa.

Nino, oh, Nino
Stížem po tebe. Nino,
Ti crve jedan.

A onda spazim njegov crni fedora-šešir ostavljen na naslonjaču. Podignem ga i stavim na glavu. Marlboro Red, koža, seks – zatvorim oči i udahnem njegov miris. Prisjetim se prvog puta kada sam ga vidjela u Bethinoj vili i načina na koji se činilo da je cijeli svijet stao. Nino kako vozi svoj kombi s mojom preminulom blizankom u prtljažniku dok Metallica dere iz zvučnika. Njegove mišićave podlaktice prekrivene tetovažama. Njegovo golo tijelo. Isklesani trbušni mišići. Savršen kurac od 30 centimetara. Namrštim se. Ne, ne nedostaje mi Nino, samo njegova kita.

Pred očima mi je i sada – ili su to barem njegova leđa – kako odlazi u Ambrogiovu automobilu, juri niz Piccadilly dok crvena stražnja svjetla na Lambiću bljeskaju. Čovječe, obožavala sam tu makinu. Jebi se, Nino, ti gramzivo pseto. Taj automobil bio je ljubav mogeg života.

“Ako ništa ne očekuješ ni od koga, tada se nikada nećeš razočarati...”
Trebala sam poslušati Sylviju Plath. Trebala sam postati časna sestra.

Strgnem šešir s glave i bacim ga na kauč, uhvativši usput miris buketa ruža lijepo poslaganih u vazi pokraj ulaznih vrata. Kako su *one* preživjele moj kasnonoćni harač? Ono vikiško silovanje i orobljavanje? Pretvorila sam se u Keitha Moona ili Keitha Richardsa ili neku drugu rock zvijezdu i okrenula sobu naglavce. Bila sam tajfun, tornado: uragan Alvie.

Trebat će mi cijeli tjedan da se oporavim. Ubila bih za malo koke. Ili Maxflu.

Dobro. Sad je bilo dosta. Gdje je, dovraga, Bethin iPhone? Mora biti ovdje negdje.

Stanem kopati po zgužvanim grimizno-baršunastim zavjesama što leže u hrpi pokraj zida. Svijećnjaci, kristalni ukrasi i primjerci

modnih časopisa porazbacani su posvuda po podu dnevne sobe. Ali barem nigdje nema pileta na vidiku. Ni tigra. Ni djeteta. Osjećam se kao da snimam *Mamurluk IV*. Čovječe, voljela bih da je ovo *stvarno* film pa da mogu pritisnuti stanku ili premotati unatrag. Otišla bih na sam početak i zadavila tu kuju još u maternici.

Napokon pronađem mobitel kako viri ispod tepiha. Zgrabim ga i otvorim aplikaciju koju sam skinula, aplikaciju koja prati Ninin mobitel. Taj potez bila je čista genijalnost na djelu, Alvie. Jedan od najboljih trikova koje znam. Uzela sam Ninin mobitel dok je bio pod tušem. Upravo je nešto tipkao po njemu pa je još bio otključan. Instalirala sam program za svaki slučaj. Čovječe, koja sreća što jesam. Nekako sam znala da mu ne smijem vjerovati. Nekako sam nagađala da sere govna. Mogla sam ga čekati cijelu noć dolje u baru ispijajući votka-martinije. A sada će mi se pokazati njegova lokacija na svakom mjestu na kojem ulovi signal. Prvi put provjerim aplikaciju. Posljednje mjesto na kojem se taj zgubidan pojavio bilo je na području aerodroma Heathrow. Ali bilo je to prije nekoliko *sati*. Kliknem *osvježi* jednom, dvaput, triput, četiri puta. Ništa. Jebeno ne radi. Ne pokazuje njegov GPS.

Dobro. To je to. U govnama sam do grla. Sada ga nikada neću uloviti. Ta aplikacija bila je moj jedini pravi trag. Šutnem čajnik u kamin pa bacim šalicu za čaj na vrata, a ona se prelomi i raspadne na dva dijela, baš kao i moje glupo srce. Kako ću ga, dovraga, pronaći?

Pa da uzmognem na brzim krilima, k'o mis'o il' mašta ljubavna, pojurit' na svoju osvetu.

Ponovno bacim pogled na zaslon. Mogao bi biti u avionu. Možda mu je mobitel na zrakoplovnom načinu rada. Ponovno ću provjeriti poslije. Sve će biti O. K. Opusti se, mala. Laganini.

Imam osam propuštenih poziva i jedan novi e-mail od mame za Beth. Otvorim poruku i pročitam.

Od: Mavis Knightly

MavisKnightly1954@yahoo.com

Za: Elizabeth Caruso

ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Datum: 31. kolovoza 2015. u 09.05 h

Predmet: Gdje si?

Elizabeth, draga, pa gdje si ti pobogu? Potpuno sam sišla s uma od brige. Ja sam ovdje u Taormini s tvojim sinom i dadiljom i nitko nema pojma što se događa. Policija se smuca na sve strane i ispituju nas o tvojoj sestri. Čini se da su podigli graju jer je bila zakopana u onoj šumi. Prenijela sam im ono što si mi rekla preko telefona o tome kako je sve to bio nesretan slučaj, ali mislim da mi nisu povjerovali...

Nazvala sam majku prošli tjedan i rekla joj da je Alvie umrla. Rekla sam da je bila grozan plivač i da je upala u bazen, pijana. Nije se činila ni najmanje iznenađenom. Prije bih rekla da joj je *pao kamen sa srca...*

Uglavnom, dosta o tome. Bilo mi je tako žao čuti za Ambrogia. Kakav šok. Ti siroto, jedno stvorenje. Mogu samo zamisliti patnju kroz koju prolaziš. Doista je bio predivan suprug. Savršen zet. Tako imućan. Tako silno naočit. Nikada neću zaboraviti prizor njegove riti dok te čekao da mu se pridružiš za oltarom. Rekla sam policiji da nema šanse da je riječ o samoubojstvu. Čovjek tako zgodan i bogat neće se ubiti niti će mu to puhnuti u glavu. Pokazala sam im fotografiju s vašeg medenog mjeseca, onu krasnu sliku vas dvoje na plaži kako uživajte u koktelima. "Ambrogio Caruso", rekla sam policajcu, "oženjen je mojom kćeri Beth. Biste li se vi ubili da vam je ona supruga?" Složio se da si ti nešto doista posebno. Čak je otišao i tako daleko da ustvrdi kako si dobar izgled naslijedila od svoje majke. Nisam to zanijekala, moram priznati. Da je imao prilike vidjeti tvojeg oca Alvina, ne bi ni najmanje sumnjao u to. Doista vole flertovati ti talijanski muškarci. Moram reći da je to vrlo ugodna promjena. U Sydneyu žene određene dobi gotovo da su nevidljive. Ali i ja

OPAKA

sam još uvijek žena. Još uvijek imam potrebe te itekako cijenim dobar kompliment. Žena ulaže u svoj izgled... kemijski pilinzi, redovita depilacija voskom, klistiranje. Pokušava držati do sebe. Nisam ni ja još za odbacivanje.

U svakom slučaju, moraš nam doći, draga. Sav ovaj stres nije dobar za moje živce i već sada vidim da sav taj kortizol ometa rad mojih nadomjesnih hormona.

Tvoja bezuvjetno,

Mamica xxx

P. S. Pokušala sam te dobiti na mobitel, ali čini se da je došlo do nekakvog kvara. Samo zvoni i zvoni, a zatim me prebaci na glasovnu poštu? Hoćeš li me nazvati, anđele, molim te?

Obrišem e-mail. Odmahnem glavom. Nevjerojatna je.

Začujem kucanje na vratima.

Tko je to? *Policija?*

Bacim pogled u smjeru prozora. Mislim, ako bih baš trebala, valjda bih uspjela izići? Na kojem smo ono katu? Oh, ovo je penthouse... Koja sam ja *genijalka*. To ti je sjajan plan, Alvie. Gola si kao od majke rođena. Ovo je središte Londona. U pol bijelog dana. Nitko te neće primijetiti gore na krovu kako trčkaraš gole guzice.

“Ispričavam se, gospodo, ali podnevna odjava iz hotela bila je, ovaj, u *podne*.”

“Aha... Tako znači. A koliko je sada sati?”

“Jedan i trideset.”

Sranje. “Stižem.”

Moram nestati odavde prije nego što vide apartman. Nino i ja platili smo račun (u gotovini, sinoć, debelim smotuljkom eura), ali to je pokrilo samo noćenje, ne i cijelo jebeno unutrašnje preuređenje. Morat ću im kidnuti.

Ali nemam što odjenuti. Nino je odjebao s mojom odjećom u kovčegu. I sa svom gotovinom. Što će *njemu* haljine moje sestre? Gucci, Lanvin i Tom Ford. Iskreno, sumnjam da bi mu pristajale. Ha! Želim ih natrag. I svoju sliku Channinga Tatuma. Ne mogu vjerovati da je i nju odnio. Stvarno mu ne treba.

Zgrabim jučerašnju prljavu haljinu (Bethinu malu crnu *chanelicu*) i zaputim se u kupaonicu na tuširanje. Stanem pod vruću vodu pa obavijena parom punim plućima otpjevam “You Oughta Know” od Alanis. Zamotam kosu u turban, navučem ogrtač i vratim se u dnevnu sobu. Pripalim si pljugu pa stanem šetkati gore-dolje salonom poput lava u kavezu kakva zoološkog vrta. Treba mi nešto zelembaća da odem i pronađem Ninu: za letove, hotele, votku, itd. Ali dosegnula sam limit na svim svojim karticama, a ne mogu upotrijebiti Bethine bez privlačenja neželjene pozornosti. Što da radim?

U tom trenutku u oko mi upadne Bethina dijamantna ogrlica što blista oko mojega vrata. Bethine dijamantne naušnice. Bethin Omegin ručni sat. Još uvijek nosim njezino vjenčano i zaručničko prstenje... Taj nakit sasvim mi je fino poslužio prošli tjedan kada sam se predstavljala kao moja blizanka. Prevarila sam gotovo sve, ali pretpostavljam da mi sada više ne treba.

Pitam se koliko bih dobila za sve to u zalagaonici.

Učinit ću to. Iz ovih stopa. *Brišem* odavde.

Spremam se otvoriti vrata i otrčati dolje na Mayfair kada zastanem – s rukom na kvaki – i smrznem se na mjestu. Ma što mi to pada na pamet? Mislim, ozbiljno? Sirota mala dušica, nenaoružana Alvie, protiv onog opakog čudovišta Nine. Pa on je profesionalni mafijaški plaćenik. Čovjek ima *dvadeset godina* iskustva. Sam Bog zna koliko je ljudi ukokao. *Definitivno* više nego ja. Možda već broji žrtve u stotinama. Ili tisućama. Ma hajde, kakve su mi šanse? Totalno sam pošandrcala.

Ispustim kvaku i skljojкам se na pod kao vreća pijeska.

A mogla sam imati sve.

Bila sam *toliko* blizu. *Tako* jebeno blizu. Vila. Automobil. Jahta. Dijete. Neprocjenjiva talijanska renesansna umjetnina. Živjela sam punim plućima. *La dolce vita*. Dva milijuna eura bila su tek početak. Uzeo mi je sve kada me sinoć ostavio ovdje. Vrele suze krenu mi navirati na oči i prelijevati se preko ruba. Trepnem jednom, dvaput, triput da ih otjeram. Kakav je to miris? Miss Dior Chérie? Kako čudno, čak i nakon što sam se otuširala još uvijek osjećam Bethin parfem: žestok, ljepljiv, mučno sladak. Vjerojatno sam stavila previše.

A tada mi sestrin glas došapne na uho: *Vratit ću ti za ovo.*

Kako molim? Je li to *Beth*?

Otvorim oči i uspravim se u sjedećem položaju. Pogledam oko sebe, ali soba je prazna. Nikoga ovdje nema osim mene.

Ti si me ubila.

“Ne baš. Zapravo si se nekako poskliznula.” Moram li ja sad stvarno slušati ovo? “Ti više nisi moj problem.”

Ha. Ali bit ću. Samo čekaj.

“Koji kurac? Zar ti to meni *prijetiš?* Mrtva si. Vidjela sam kako umireš vlastitim očima...”

Osveta će biti moja.

Ustanem i oslonim se na zid dišući ubrzano i isprekidano dok mi hladan znoj izbija na čelu. Upalim sva svjetla u prostoriji; blistave zlatne lustere, samostojeću svjetiljku na radnom stolu, svjetlo na stoliću za kavu. Zgrabim otvarač za pisma od bjelokosti.

Platit ćeš mi za sve, kaže ona. Hladnokrvno si mi ubila muža, moj ljubavnik je ubijen tvojom krivnjom...

Prokletstvo, u pravu je. Doista sam sve to učinila. Pretpostavljam da je zato tako nadržkana.

“O. K. Čekaj. Čekaj malo”, kažem. Improvizirani “bodež” zadrhti mi u ruci. Glas mi je plašljiv i tih.

Oh, mogu ja čekati. Ionako nemam kamo ići. Ukrala si mi život, sjećáš li se?

Nasmije se okrutnim smijehom bez trunke veselja u glasu, poput klauna iz noćne more u filmu *Ono*. Odakle, jebote, dolazi taj glas? Stanem nasred sobe i okrenem se oko svoje osi. Ona ne može biti ovdje, zar ne?

“Kao prvo, *mrtva* si. *Finito*. Kužiš? Ti si samo glupi glas u mojoj glavi. Kao drugo, što ćeš mi učiniti? *Prekoriti me?* Uuu, kako strašno.”

Tišina. Ništa. Ni zvuka. Ni hihota. Ni uzdaha. Ni šmrcaja.

“Beth?” Gdje je sada nestala? Prikradem se zrcalu. “Beth, ovo nije smiješno. Jesi li još tu?”

Približim se još više, zagledam u vlastite oči. Tako sam blizu da sam dahom zamaglila staklo. “Beth? Beth. BETH?”

Osveta je moja, ja ću je vratiti.

“AAAAAAA. Začepi, ti zombijevska pičko.”

Ponovno ljosnem na pod.

Pustit ćeš Ninu da te iskoristi do kraja, baš kao što je i Ambrogio učinio. Obojica su te poševili i ostavili. Nikada ti nije uspjelo natjerati muškarca da ostane uz tebe. “Ne. Nema šanse. Neću to dopustiti.”

Pogledaj se. Tako si jadna. Stvarno se nikad nisi uspjela zbrojiti do kraja.

“Pronaći ću Ninu pa premda mi to bilo zadnje na svijetu.”

Uspravim se malo pa šmrknem.

Ugledam buket ruža. Smije mi se, izaziva me, ruga mi se. Nino mi nikada nije kupio cvijeće. Ali kada malo razmislim, nitko to nije učinio. A tada opazim malu bijelu omotnicu zataknutu u vazi. Skočim na noge i dohvatim je.

OMG. Cvijeće je od *njega*.

Što želi? Što piše u poruci?

CARISSIMA BETTA, AKO ME USPIJEŠ UHVATITI,
MOŽEMO RADITI ZAJEDNO.

To je to. Ništa od oprostajne puse. Ništa od “Dušo, žao mi je”. Nema “Ljubavi, pogriješio sam” ili “Želim ti se vratiti” ili “Užasna sam osoba”. *Ako* ga uspijem uhvatiti? *Ako? Ako?* Nema tu jebenog “ako”. Ja sam njegova *Nemeza*. Neću ga samo *uhvatiti*. Ha. Ubit ću ga ravno pred njegovim nosom. On to ozbiljno? Kako se samo pravi pametan. Ne moram ja raditi s njim. Taj dotepenec je sve uništio. Zar misli da ću to tek tako *pustiti?* Baciti se na leđa kao pudlica i pustiti da me prejebe? Podastrijeti mu se pred noge kao otirač? Ne.

Ja sam ALVINA KNIGHTLY.

Bolje bi mu bilo da se *usere u gaće* od straha.

Nek misli su mi odsad krvi žedne, il' inače nisu ništa vrijedne...

Da, nigdje ne smije biti granica – za osvetu!

Čupam cvijeće iz vaze, grabim objema rukama dok mi se trnje na peteljkama zabija u meso, grebe, dere i mami krv. Zavitlam ruže na pod, na tepih, latice polete u svim smjerovima, voda šprica, palac mi je obliven krvlju. Skačem gore-dolje u Bethinim Pradinim sandalama, gore-gore pa dolje sve dok ih ne pretvorim u kašu.